

*Een
verre
plek
vlak
bij*

HAYLEY
LONG

Vertaling Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Hayley Long
Oorspronkelijke titel: *The Nearest Faraway Place*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Angélique Verheijen
Omslagontwerp: @ Alexandra Allden
Omslagbeeld: @ Shutterstock.com
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0172 2
ISBN 978 94 027 5600 5 (e-book)

NUR 285
Eerste druk september 2018

Originele uitgave verschenen in het Engels als *The Nearest Faraway Place* bij Hot Key Books, een imprint van Bonnier Zaffre, Londen.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Mijn broer Griff en ik hebben onze hele jeugd uit een koffer geleefd.

We waren baby's in Londen, peuters in München, kleuters in Shanghai en in Barcelona werden we wat groter. Tegen de tijd dat we in Brooklyn gingen wonen, vonden we dat we de coolste Britten in onze straat waren. En misschien was dat ook wel zo – er waren geen andere.

In de loop van de jaren hadden we vrienden die Matilda en Maxim en Ibrahim en Li en Emilio en Lester heetten, en we lieten ze achter als een spoor van broodkruimeltjes.

We hadden paspoorten vol grensstempels en colablikjes vol buitenlandse munten.

We kenden een heleboel woorden die 'hallo' betekenden, en in al die talen wisten we ook hoe we 'tot ziens' moesten zeggen.

En het beste van alles was dat we ouders hadden die altijd bezig waren. Ze waren allebei leraar en gaven les over de hele wereld, ze trokken van school naar school en van stad naar stad. En wij gingen met ze mee. Daar konden Griff en ik prima mee leven.

En toen, op een dag, veranderde alles.

DEEL EEN

Niet hier en niet daar

1

Het was heet op de dag dat Griff dertien werd.

Ontzettend heet. Waarschijnlijk heter dan in de hel. Het was zo snikheet dat heel New York leek te smelten.

We reden na onze zomervakantie terug in onze huurauto, en terwijl de wagen naar Brooklyn kroop ving ik telkens een glimp op van Manhattan in de verte. De enorme wolkenkrabbers leken te wiebelen door de hitte.

De autoradio stond aan, maar heel zachtjes. Soms werd er popmuziek gedraaid en soms werd er zomaar wat gekletst; ik zat niet echt te luisteren. Maar toen hoorde ik de discjockey zeggen, *wat is het vandaag warm, mensen.*

Slimmerik, zei ik. Maar het woord bleef hangen in mijn hoofd. Ik sprak het niet echt uit. Daar had ik de puf niet voor.

En voor de luisteraars in New York City, de temperatuur tikt de veertig graden aan. Vier-nul. Hou je hoofd dus koel, allemaal, en speel op safe. Smeer je dik in met zonnebrand, draag iets op je hoofd en zet een zonnebril op.

Ik ging verzitten en zuchtte. En toen vond ik dat ik niet langer stil kon zijn. Ik móést kreunen. Hardop.

Maar ik was niet snel genoeg.

‘O, mán!’ Dat kwam van mijn broer Griff. ‘Wat is dit voor

verjaardag? Ik zweet uit m'n spleet.'

'Moet dan nou, Griff,' zei mam vanaf de voorstoel. 'Dat zegt een Brit toch niet.'

'Sorry,' mompelde Griff, en hij werd een beetje rood. Na een korte, beschaamde stilte vroeg hij: 'Wil je de airconditioning wat hoger zetten?'

'Ja,' zei ik. 'Harder graag.'

Mam schoof het spiegeltje van haar zonneklep open en keek ons aan. 'Dus jullie zijn wakker?'

'Godsamme zeg, ik ben de hele tijd al wakker,' zei Griff.

'Dat wisten we wel.' Pap bemoeide zich er nu ook mee. 'We hebben genoten van de fantastische muziek van je computer-spelletje. Ik werd er helemaal niet knotsknettergek van.'

'Het is Temple Run 2,' zei Griff. 'En het is geen computerspel, het is een app.' Ondanks alles glimlachte hij plotseling en hij zwaaide met zijn rechterhand. Daarin had hij een splinternieuwe telefoon.

Ik verbeet een grijns. Dit was een grote dag voor mijn broer. Zijn dertiende verjaardag en zijn eerste fatsoenlijke telefoon.

Mam zei: 'Dat vind ik fijn voor je, Griff. Ik ben blij dat je zo *'appy* bent. Maar ik had het eigenlijk over hem.' Ze zwaaide over haar schouder naar mij.

'Ik ben al wakker sinds Massachusetts,' verklaarde ik.

Mam keek me via de make-upspiegel aan. 'Sprakzaam als altijd, Dylan.'

Ik haalde een schouder op. 'Wat heeft het voor zin om iets te zeggen als je niks te melden hebt?'

Mam rolde met haar ogen. 'Het kost je niets om af en toe met je familie te praten, Dyl. Je voorraad woorden raakt niet op.' Ze schudde haar hoofd tegen de spiegel en lachte.

Ik kon geen zinnige reactie bedenken, dus ik vlocht mijn vingers in elkaar, strekte mijn armen uit en liet mijn knokkels kraken. Een voor een. *Knak. Knak. Knak. Knak.* Dat is iets waar ik altijd goed in ben geweest.

Griff gaf me een por in mijn zij. ‘Kappen,’ zei hij. ‘Ik krijg er de rillingen van.’

Ik gaf hem een duw terug.

‘Hé, hou daarmee op,’ zei pap.

Griff stompte me tegen mijn been, sloeg zijn armen over elkaar en staarde uit het raam. Alsof meneer de jarige zelf zo heilig was. In mijn hoofd greep ik hem bij zijn pols en draaide ik zijn arm achter zijn rug tot hij piepte als een cavia. Maar in het echt deed ik niets. Te veel moeite. In plaats daarvan zei ik: ‘Pap, kun je alsjeblieft de airco hoger zetten? Het is hier net een sauna en Griff gedraagt zich als een ongelooflijke lul.’

‘Kop dicht,’ zei Griff. ‘Zo kun je niet tegen me praten. Het is mijn verjaardag!’ Hij stak zijn hoofd tussen de hoofdsteunen van de twee voorste stoelen door en zei: ‘Heb je dat gehoord?’

‘Hebben we wat gehoord?’ vroeg pap.

Ik lachte omdat ik er zomaar mee weg was gekomen. Met mijn gezicht heel dicht bij dat van Griff begon ik te zingen: ‘Lang zal jij leven... Lang zal jij leeeeeeeven!’ Het liedje herinnerde me aan mijn eigen verjaardag, pas een paar weken geleden. Ik had Matilda Sommer meegenomen naar een feestje waar ik haar – eindelijk – mocht zoenen. Ik bracht mijn mond naar Griff's oor en fluisterde: ‘Al dertien, en ik durf te wedden dat je nog nooit hebt getongd. Of wel, lullo?’

Griff brulde: ‘Hou je kop en ik ben geen lul!’

Mam zei: ‘Kunnen we alsjeblieft ophouden met lul zeggen?’

Ik zag pap in de achteruitkijkspiegel naar Griff kijken. ‘We

hadden jou in Barcelona moeten achterlaten. Waarom hebben we daar niet aan gedacht?’

‘Ha, ha, ha,’ zei Griff. ‘Als jij niet zo krenterig was met de airconditioning, dan zouden we dit gesprek helemaal niet hoeven voeren.’

‘Hé,’ zei pap. ‘Hoezo ben ik krenterig? Ik heb jullie net meegenomen op een tiendaagse roadtrip door New England. Al mijn spaargeld, in één keer erdoorheen gejaagd. En bovendien gaat het er niet om dat we geld sparen, maar de planeet. Ik zou niet weten waarom we meer benzine zouden moeten verbruiken dan nodig is.’

‘Wat ontzettend stom,’ zei Griff.

Ik tilde mijn been op en schopte hem. ‘Dat is helemaal niet stom, idioot.’ Ik keek naar mijn vaders achterhoofd en zei: ‘Zullen we dan tenminste de ramen opendoen?’

‘Oké, goed,’ zei pap. ‘Jullie je zin. Maar dan zet ik de airconditioning dus direct helemaal uit. Het heeft alleen zin om hem aan te laten als de ramen dicht zijn.’

Griff en ik kreunden in koor. Hoewel we af en toe even botsten, hadden mijn broer en ik een heel hechte band, als een kosmische kracht. En nu voelden we dat weer. Wij tegen pap.

Paps hand bleef zweven boven het dashboard. ‘Aan of uit?’

‘Aan,’ mompelde ik.

‘Laat maar aan,’ zei Griff.

Ik draaide me opzij en liet mijn voorhoofd tegen het glas van mijn dichte raam rusten. De snelweg buiten liep razendsnel vol met auto’s, alsof ze je op een lompe manier wilden inwrijven dat de vakantie voorbij was.

En het was een topvakantie geweest.

We hadden een knalgroene Mini Cooper met witte racestrepen gehuurd, volgens pap de coolste wagen op de weg. We waren naar de Catskill Mountains geweest – paps keuze – en hadden in Swan Lake gezwommen – mams keuze. In Vermont bezochten we een ijsfabriek en proefden we honing-jalapeño-ijs. Daarna reden we naar Massachusetts. In Boston voetbalden we in het park, we zagen de Red Sox basketballen en we aten donuts bij de Atlantische Oceaan. We hadden een geweldige tijd.

Maar nu waren we niet hier en niet daar. We waren niet meer op vakantie en ook nog niet thuis. We waren aan twee kanten ingesloten door een massieve muur van traag voortkruipend verkeer.

Zelfs mijn ellebogen hadden het warm. Ik wilde mijn mond weer opendoen om te kreunen, maar zoals gewoonlijk was Griff me voor. Hij bonkte met zijn hoofd tegen de hoofdsteun en jammerde: ‘Ik ga dood. Geef me een koud biertje.’

Mam draaide zich om in haar stoel. ‘Vergeet het maar,’ zei ze. ‘Je bent dertien.’

Paps zonnebril ving het licht in de spiegel. ‘Je krijgt er een als we thuis zijn,’ zei hij. Hij keek naar mam en zei: ‘O, toe nou, Meg. Hij is járig.’

‘Bam!’ zei Griff.

Mam wierp mijn vader een dodelijke blik toe maar zei niets. Ik ook niet. Het was veel te heet en ik had niet zoveel met bier. Ik had het wel eens gedronken op een feest. Het smaakte naar slootwater.

Een wagen zo groot als een tank haalde ons in vanaf de buitenste baan. Ik stelde me de mensen daarbinnen voor, met hun kilometers beenruimte en hun comfortabele, ijskoude lucht. Ik verplaatste mijn voeten, die een ruimte ter grootte van een

pinda tot hun beschikking hadden, en probeerde niet te vergeten dat onze auto cool was. Dat werd steeds moeilijker. Als je vijftien bent en je benen zijn zo stijf dat het lijkt of ze ieder moment kunnen afbreken, dan is de lol er snel van af in een gehuurde Mini. En als mijn benen al pijn deden, dan moest Griff die van hem zeker voelen, want mijn zogenaamde kleine broertje was nu al langer dan ik. Niet veel, maar toch.

Griff schopte zijn teenslippers uit. Hij zette zijn voeten op de bank en trok zijn knieën als een sprinkhaan op tot aan zijn oren. 'Ik wil snel naar huis om te kijken hoeveel verjaardagskaarten ik heb gekregen,' zei hij.

'We zijn er bijna,' zei pap. 'Dit is Queens. Hierna komt Brooklyn.'

Ik pakte Griffs grote teen en kneep erin. 'Je weet best van wie je een kaart krijgt. Van dezelfde mensen als altijd. Matilda heeft er vast een gestuurd –'

'Je bent verliefd op haar!' brulde Griff. 'Je bent verliefd – aaargh – laat los!'

Ik bleef in zijn teen knijpen en ging verder alsof hij me niet had onderbroken. '...en van Sven en Silke, en een van Emilio uit Spanje en een kaart van opa en eentje van dat nichtje van mam, Dee.'

Griff schopte mijn hand weg en fluisterde: 'Met een boekenbon erbij die je hier niet eens kan inwisselen.'

'Dat hoorde ik,' zei mam. 'Het is al lief dat Dee nog weet wie je bent.'

Griff gaapte en rolde met zijn ogen. 'Wat een kutsnelweg is dit.'

'Vaginasnelweg,' zei ik. 'Wij zijn Brits, dus we zeggen het netjes, weet je nog?'

Maar hij had een punt. We kwamen zo langzaam vooruit dat we sneller hadden kunnen lopen. Onze Mini zat vast achter een smerige trailer met splinternieuwe hatchbacks, en zelfs de rechterbaan kwam sneller vooruit dan wij. ‘Ik kan de wereld niet eens meer zien door al dat verkeer,’ zei ik tegen mezelf. Tegen niemand.

Maar mam had het gehoord. Ze draaide haar hoofd om en schoof net zolang in haar stoel tot ze me goed kon zien. Na een hele tijd, terwijl de auto ons steeds dichterbij huis bracht, zei ze: ‘Sinds wanneer ben jij ineens zo volwassen, Dylan Thomas Taylor?’

‘Iemand moet de volwassene zijn in deze familie,’ zei ik. En ik vergat hoe zweterig en geïrriteerd ik was en glimlachte naar haar. Ik kon het niet helpen. Ze zag er zo jong en mooi uit, in de voorstoel naast mijn vader. En ze was cool, met haar lange haar, haar zeldzame Welshe accent en dat glanzende, zilveren knopje in haar neus. Eerlijk gezegd zag zelfs mijn vader er goed uit. Hij had bakkebaarden en met dat poloshirt en die goedkope zonnebril zou hij zo bij Blur of Oasis kunnen spelen.

Oké, ze waren anders dan de meeste ouders. Ze waren niet getrouwd, hadden geen auto, geen burens die ze al jaren kenden of familie die op bezoek kwam. Nou en? Dat hadden ze allemaal niet nodig. Ze hadden ons. Griff en mij.

Mam stak haar hand uit en aaide over mijn vochtige haar. ‘Ik heb jou naar een beroemde dichter vernoemd, Dyl, en soms denk ik dat je meer van hem hebt dan alleen zijn naam.’

Pap lette even niet op het verkeer en keek haar met gespeeld afgrijzen aan. ‘Wat krijgen we nou, Meg? Een betekenis?’

Mam lachte. ‘Doe niet zo raar, Steve,’ zei ze. ‘Je hoeft maar naar hem te kijken om te zien dat hij er een van jou is. Maar hij gedraagt zich niet zoals jij. Hij is zo diepzinnig dat hij een dichter zou kunnen zijn. En hij heeft zelfs het rode haar van Dylan Thomas.’ Ze pakte een pluk van mijn haar en gaf er vertederd een rukje aan. ‘Ik zou zo graag weten wat er in dat mooie hoofd van jou omgaat.’

Naast me trok Griff Rhys Taylor een gezicht en hij deed net of hij een knetterende scheet liet. Mijn broer was niet naar een dichter genoemd. Zijn naam komt van Gruff Rhys – de zanger van de band de Super Furry Animals. Bijna dan. Mijn ouders hadden niet de moeite genomen om de spelling even op te zoeken.

‘Eigenlijk zat ik te bedenken hoe fijn ik het zou vinden als we voor altijd in New York zouden blijven,’ zei ik. ‘Ik heb genoeg van al dat verhuizen.’

Mam trok een bedachtzaam gezicht en glimlachte. ‘Misschien moesten we dat dan maar doen.’ Ze keek naar pap. ‘Wat vind jij, Steve? Hebben we genoeg gezien van de grote, wijde wereld? Wordt het tijd dat we ons ergens settelen?’

Pap haalde zijn schouders op. ‘Jij mag het zeggen, Meg. Als jij wilt blijven, dan blijven we. Als jij weer weg wilt, dan gaan we. Waar jij bent, ben ik.’ En toen haalde hij zijn ogen weer van de weg en hij kuste mijn moeder vol op haar mond. Griff en ik sloegen allebei onze handen voor onze ogen en zetten het op een krijsen.

‘Hou daarmee op,’ brulde Griff. ‘Ik ga over mijn nek.’

‘Het is alweer goed,’ zei pap. ‘Je kunt je ogen weer opendoen, het is voorbij.’ Tegen mam zei hij: ‘We wachten wel tot ze niet in de buurt zijn.’

Griff en ik begonnen bijna te kotsen.

Mam en pap barstten in lachen uit. En al was het nog zo warm en suf, wij lachten ook. Soms is het makkelijker om gewoon mee te doen.

Ik keek weer naar de weg. Het verkeer kwam nu iets sneller vooruit. We zaten nog steeds achter die grote wagen met auto's, maar tussen ons en de oplegger was nu een gat ontstaan. Ik weet niet waarom ik daar blij om was. Boven ons hoofd hing een bord met BROOKLYN en STATEN ISLAND aan een metalen balk. Ik glimlachte. Als het een beetje door bleef rijden, dan zouden we over een half uur thuis zijn.

Tot mijn verrassing klonk er plotseling muziek. Net als de airconditioning stond de radio zo zacht dat ik hem helemaal vergeten was. Mam drukte op de volumeknop. 'Dit vind ik zo'n mooi nummer,' zei ze.

One Direction.

Ik schudde mijn hoofd. 'Dat is zo fout.'

'Door en door fout,' zei Griff.

Mam hief haar armen boven haar hoofd en begon te stoel-dansen. Erger nog, ze begon mee te zingen.

Griff boog zich naar voren. 'Moet dat echt?'

Mam kantelde haar hoofd achterover, sloot haar ogen en zong nog harder.

Griff zei: 'Pap, kan ze dat nou echt niet laten?'

Pap lachte. 'Denk je dat ik haar kan tegenhouden? Het is trouwens best een lekker nummer. "The Story of My Wife"...' En hij begon ook te zingen.

Griff legde zijn handen tegen zijn oren en begon de tekst van 'Smells Like Teen Spirit' te brullen. Mijn broer is een enorme muziekfreak. Hij is gek op grunge en garagepunk en indierock.

Zelfs ouwe troep als Oasis, Blur, The Beatles en The Beach Boys vindt hij geweldig. Wij allebei. Dat hebben we van pap.

‘Laat het ophouden,’ prevelde ik. En toen keek ik om een of andere reden om me heen. In de baan naast ons zat een grote, kale vent in een witte bestelbus. Zijn elleboog stak uit het raam. Hij kwam nog langzamer vooruit dan wij, terwijl hij niet eens vastzat achter een autotransportwagen. Toen we hem voorbijreden, draaide hij zich om en hij keek bij ons naar binnen. Volgens mij lachte hij.

‘Kunnen jullie allemaal even normaal doen?’ zei ik. ‘Ze kijken naar ons.’

Mijn vader stopte net lang genoeg met Harry Styles nadoen om te lachen en iets te zeggen, maar wat het ook was, ik verstond het niet. Iets voor ons had mijn aandacht getrokken. Een glimmende flits in het zonlicht. Een moer of een schroef of een staaf of zoiets. Een klein, snel bewegend ding dat er niet zou moeten zijn.

Onmiddellijk gebeurde er iets heel eigenaardigs. Mijn hoofd splitste zich in twee delen. Alsof ik een gedeeld scherm had daarbinnen, of twee stel hersens of zoiets. En een van die breinen dacht: *dit is helemaal niet goed*, terwijl het andere er een stukje achteraan hobbelde en probeerde te bedenken wat het was. En ik wilde er iets van zeggen. Echt waar. Ik stond op het punt om te zeggen: Let op! of Kijk uit! of Wat is dat? Maar zoals gewoonlijk lukte het me weer niet om de woorden snel genoeg naar buiten te werken.

Griff riep: ‘Ik wil niet meer bij dit belachelijke gezin horen!’

En toen gilde hij.

We gilden allemaal.

En de wereld werd stikdonker toen de autotransportwagen

zijn lading verloor en er een splinternieuwe hatchback boven op ons viel.

En dat was dat.

Alles bevriest, alsof je een film op pauze zet, en niets zal ooit nog hetzelfde zijn vanwege een losse moer achter op een auto-transportwagen.

Ik ga niet te diep in op de details en ik wil dit ook niet te veel analyseren. Dit was niet meer dan een bizarre speling van het lot en de kans dat zoiets gebeurt is één op een miljard. Maar toch gebeurde het. Statistisch gezien hadden we meer kans gemaakt om verscheurd te worden door een haai of verpletterd te worden door vallende kokosnoten.

Verkeerde tijd. Verkeerde plek. Klaar.

En we gaan verder.

Ik weet dat ik nu waarschijnlijk kil en raar klink en dat spijt me. Maar eerlijk gezegd weet ik niet hoe ik me anders zou moeten gedragen. Ik moet het accepteren zoals het is, anders ga ik voor-
goed in een hoekje zitten janken. Of misschien met dingen gooien of iets kapotmaken. Dan bestaat de kans dat ik vast kom te zitten in een moment waarin ik absoluut niet wil blijven hangen. En wat heeft dat voor zin? Wat haalt het uit? Daar zou het allemaal niet beter van worden en het wordt toch nooit meer zoals het was.

Ik hou het dus simpel: onze auto werd compleet gesloopt met

ons er nog in. Het was alsof je naar een of andere misselijkmakende film zat te kijken en je plotseling merkte dat je de hoofdrol had.

Natuurlijk wilde ik daar niet zijn. Natuurlijk wilde ik niet dat het echt was. En als het had gekund, zou ik de afstandsbediening hebben gepakt en die gruwelijke film hebben uitgezet. En daarna zou ik weggerend zijn naar een verre plek vlakbij, en daar zou ik voor altijd zijn gebleven.

Maar dat kon niet.

Omdat er andere mensen samen met mij in die film zaten. De andere mensen in de auto.

En een van hen had me nodig.